

Oriol Ponsatí-Murlà

CARREGATS DE RAONS

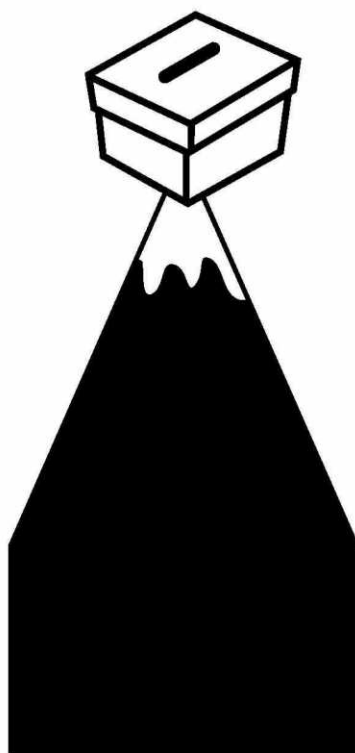
«Carles Viver i Pi-Sunyer ho recalca amb encert: si ens carreguem de raons és pensant tant en nosaltres mateixos com en la comunitat internacional»

Tenim el 9N, finalment, a tocar. Han passat només onze mesos des d'aquella compareixença al Palau de la Generalitat en què el president Mas va anunciar la pregunta i la data de la consulta al costat dels representants de totes les forces polítiques catalanes que recolzen el dret a decidir. Però han sigut, probablement, els onze mesos més intensos en la política catalana de l'inici de la transició ençà. Què hem fet, què s'ha fet, però, al capdavant, durant aquests mesos? Els esdeveniments s'han succeït a un ritme trepidant, fins al punt que sovint costa fer-se una idea del que pot haver representat, en el seu conjunt, tot aquest període. La resposta només pot ser ambivalent: s'ha fet molt i, pròpiament, no s'ha fet res. Dit d'una altra manera: avui per avui (i això no haurà pas canviat l'endemà de la consulta), Catalunya continua essent una comunitat autònoma del regne d'Espanya. No s'ha operat cap canvi legal ni hi ha sobre la taula cap conversa que el prevegi. Si avui ens visités un marcià que fes un any que no ens veu, no sabria detectar, de fet, cap mena de dife-

rència entre la Catalunya d'avui i la de fa un any. Això, però, no vol dir que no s'hagi fet res, és clar. Bàsicament, durant aquests onze mesos, ens hem carregat de raons.

Manllevem aquesta expressió de la conferència que el president del Consell Assessor per a la Transició Nacional (CATN), el jurista **Carles Viver i Pi-Sunyer**, va pronunciar justament abans d'ahir a Girona, com a clausura dels debats universitaris sobre el procés català. En aquest mateix espai ja vam tenir l'ocasió de fer referència a aquests debats just abans que s'iniciessin. Ara que han arribat al seu terme, podem dir que l'encert per part del Rectorat de la UdG i la Càtedra Ferrater Mora de Pensament Contemporani a l'hora de programar aquestes jornades de debat no podia ser més gran. Ho ha sigut tant per l'oportunitat en el temps com pel contingut de totes i cadascuna de les conferències i debats. Enlloc més de Catalunya hi ha hagut l'ocasió, en els darrers mesos, d'enfrontar civilitzadament, dialècticament (que és una manera de trobar-se, i no pas de separar-se) partidaris del sí i del no. Els centenars de persones que han seguit aquests debats (presencialment o en directe per internet, des d'arreu del món) han pogut somiar durant unes hores que Catalunya era Escòcia i que Espanya era el Regne Unit. És a dir, han pogut somiar en aquell nord enllà de l'**Espru**, poblat per gent lliure, desvetllada i feliç.

I què vol dir, exactament, carregar-se de raons? Doncs aprovar una declaració política

de sobirania al Parlament de Catalunya sabent que te la impugnarán, i que te la impugnin. Sol·licitar al Congrés la transferència de la competència per poder celebrar un referèndum, sabent que te la denegaran, i que te la deneguin. Aprovar una llei de consultes populars no referendàries sabent que te la suspendran, i que te la suspenguin. Signar un decret de convocatòria de consulta per al 9N sabent que te'l suspendran, i que te'l suspenguin. Convocar un procés participatiu sa-

bent que te'l suspendran, i que te'l suspenguin. És fa difícil imaginar que, d'aquí a diumenge, el Tribunal Constitucional, per indicació del govern central, pugui suspendre res més, perquè ja ha suspès tot el que podia suspendre i més. Però no se sap mai: podria declarar inconstitucional l'obertura d'un centre educatiu en diumenge (per allò que el diumenge és festa de guardar), podria suspendre'ns sortir de casa, o podria suspendre'ns pensar durant vint-i-quatre hores i, d'aquesta manera, equiparariem la nostra activitat cerebral a la mitjana d'un membre del govern espanyol. Carregar-se de raons vol dir fer tot allò que sabem que és del tot inútil, sabent que no podem deixar de fer-ho si en algun moment volem, finalment, estripar les cartes de la baralla espanyola.

Carles Viver i Pi-Sunyer ho recalca amb encert: si ens carreguem de raons és pensant tant en nosaltres mateixos com en la comunitat internacional. En nosaltres mateixos perquè hi ha molts milers de conciutadans catalans que s'han sumat a l'argumentari independentista justament com a conseqüència de la constatació de la reiterada impossibilitat de ser ja no compresos sinó, simplement, escoltats a Madrid. El gruix social de l'independentisme és, sens dubte, el nostre millor actiu. I aquest gruix creix cada dia que passa, a cada nou cop de porta del govern central, a cada portada d'un diari de Madrid, a cada suspensió del Tribunal Constitucional. Però ens carreguem de raons, també, perquè el món ens mira i, de la mateixa manera que a casa cada dia són més els que s'adonen que, amb Espanya, no hi ha res a fer, també són més cada dia les instàncies internacionals que contempen amb absoluta estupefacció la seva manca total de capacitat de resposta política i li exigeixen que s'assegui a parlar amb Catalunya. Afortunadament, a Madrid, fan poc cas del que diuen els diaris internacionals. Segurament perquè no es pot dir que les llengües estrangeres siguin el seu fort. I, d'aquesta manera, per pura incapacitat política, per manca total de destresa estratègica, ens carreguen de raons i ens empenyen cada dia una mica més fora d'Espanya.